

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012493
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012493.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Hrnčiarovce n/P, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 27.10.2025 sp. zn. 7PP/57/2025 - 40, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27.01.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením zo dňa 27.10.2025, sp. zn. 7PP/57/2025 - 40 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ods. 2 Trestného zákona sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. C., t.č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/31/2019 zo dňa 23. apríla 2020, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/44/2020 zo dňa 12. augusta 2020, zamietá“. Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 40 až 43 spisu.

Následne súd prvého stupňa vydal dňa 05.11.2025 postupom ex cathedra podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku, § 174 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku (aj) k napadnutému uzneseniu opravné uznesenie sp. zn. 7PP/57/2025 – 44 (ďalej len „opravné uznesenie“), ktorého výroková časť znie (citácia):

„I. Podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku sa zápisnica o verejnom zasadnutí napísaná na Okresnom súde Trnava dňa 27.10.2025, sp. zn. 7PP/57/2025 opravuje v časti vyhlásenia uznesenia v označení súdu, ktorým bol odsúdený odsúdený tak, že správne má byť „ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/31/2019 zo dňa 23. apríla 2020“.

V ostatných častiach zostáva zápisnica o verejnom zasadnutí napísaná na Okresnom súde Trnava dňa 27.10.2025, sp. zn. 7PP/57/2025 bez zmeny.

II. Podľa § 174 ods. 1 Trestného poriadku a § 180 Trestného poriadku sa vo vyhotovení uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 27.10.2025, sp. zn. 7PP/57/2025 o p r a v u j e chyba v písaní, ktorá sa stala pri vyhotovovaní uznesenia vo výroku uznesenia a to v označení súdu, ktorým bol odsúdený odsúdený tak, že správne má byť „ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/31/2019 zo dňa 23. apríla 2020“.

V ostatných častiach zostáva uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 27.10.2025, sp. zn. 7PP/57/2025 bez zmeny.“

Súd prvého stupňa opravné uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 44 až 45 spisu, pričom prostredníctvom neho opravil drobnú pisársku chybu vo výroku napadnutého uznesenia (v podobe zjavne mylne uvedeného označenia okresného súdu).

Proti napadnutému uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 39 spisu; ďalej aj „sťažnosť odsúdeného“), ktorú následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa (č. I. 49 až 50 spisu), v ktorom uviedol (ako z neho vyrozumel sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], čo odôvodnil tým, že (zostručnené/zosumarizované)

- nesúhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že u neho neboli splnené tzv. materiálne podmienky zakotvené v § 66 ods. 1 Trestného zákona, pričom samotné predošlé odsúdenia nie sú spôsobilé byť dôvodom pre záver o aktuálnom nepolepšení sa odsúdeného.

- ohľadne svojich disciplinárnych potrestaní počas aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „VTOS“), ktorý vykonáva už 6 rokov, súdu prvého stupňa všetko vysvetlil, t. j. že adaptáciu na VTOS neznášal sprvoti dobre, schudol desiatky kilogramov, pričom pre stravu mu vznikali disciplinárne prehrešky, no aktuálne sa zapája do činností/aktivít v ústave, aj tých náboženských, nakoľko sám je veriaci. Pre súd rozhodujúci o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z VTOS by malo byť rozhodujúce, ako sa aktuálne správa a kam smeruje, a že sa chce polepšiť. On trestnú činnosť už páchať nechce/nebude.

- aktuálny VTOS kladie mnohé prekážky v jeho kontakte s rodinou, najmä s jeho deťmi. Doterajší VTOS bol postačujúci na jeho nápravu, sám má kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti a ďalšiu už páchať nemieni.

Vzhľadom na uvedené odsúdený navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu, a ak vec nevráti súdu prvého stupňa na nové konanie/rozhodnutie, aby sám rozhodol v danej veci tak, že odsúdeného podmienenčne prepustení z VTOS. Z tato koncipovanej sťažnosti odsúdeného odvolací súd vyrozumel, že smeruje len voči napadnutému uzneseniu, nie výslovne voči opravnému uzneseniu, voči ktorému sťažnosť v zákonnej lehote ani žiadnou z procesných strán podaná nebola. Opravné uznesenie tak nadobudlo právoplatnosť a tým sa v zmysle § 180 Trestného poriadku v spojení s § 174 ods. 4 Trestného poriadku stalo súčasťou napadnutého uznesenia. Z daného dôvodu sa výroková časť tohto uznesenia sťažnostného súdu vzťahuje výslovne „len“ na napadnuté uznesenie, nakoľko opravné uznesenie je v čase rozhodovania sťažnostného súdu integračnou súčasťou napadnutého uznesenia.

Prokurátor sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 39 spisu), k sťažnosti odsúdeného sa nevyjadril.

Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom. Podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia (v znení v zmysle opravného uznesenia), ako i konanie predchádzajúce jeho vydaniu, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané podmienky na postup súdu podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona v podobe podmiennečného prepustenia odsúdeného z VTOS. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia, v tomto smere v podstate žiadne sťažnostné námietky odsúdený nemal, žiadne procesné pochybenia súdu prvého stupňa sťažnostný súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia procesne správne (podľa názoru sťažnostného súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému uzneseniu bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva).

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, sťažnostný súd týmto plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje (viď posledný odsek na strane 5 napadnutého uznesenia).

Sťažnostný súd ďalej k splneniu tzv. prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a tzv. druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného nebola splnená tak prvá ako ani druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode (k tomu všetkému viď stranu 6 napadnutého uznesenia až po koniec odôvodnenia napadnutého uznesenia na jeho strane 8).

Sťažnostný súd si závery súdu prvého stupňa ohľadne nenaplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok u odsúdeného, vyžadovaných v § 66 ods. 1 Trestného zákona na podmiennečne prepustenie z VTOS, prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakovával vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 447/2016).

V tejto súvislosti sťažnostný súd zdôrazňuje z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania vyplynúvšiu skutočnosť (neopomínajúc/neznižujúc význam zvyšných z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania plynúcich skutočností), že doterajší priebeh aktuálneho VTOS u odsúdeného nepodáva žiadne také informácie, ktoré by odôvodňovali záver ten, že by aktuálny dosiaľ svojím plánovaným trvaním nenaplnený VTOS už docielil prevýchovu odsúdeného a predčasné naplnenie

účelu trestu u jeho osoby - disciplinárnu odmenu nemá, naproti tomu dva disciplinárne tresty, doterajší priebeh VTOS u neho nebol oprostý ani o konfliktne situácie, neabsolvoval žiaden rekvalifikačný kurz/ vzdelávanie, kedy ich absolvovanie by mohlo indikovať jeho záujem o riadne zaradenie sa do spoločnosti po VTOS, jeho vlastný postoj k trestnej činnosti je podľa zistení ZVJS len čiastočne kritický, aj keď pred súdom odsúdený verbalizoval jeho úplnosť, ciele programu zaobchádzania plní len čiastočne, je u neho prítomné stredné riziko recidívy a menej priaznivá resocializačná prognóza, pričom ani samotný ÚZVJS, kde vykonáva trest, neodporúča jeho podmienené prepustenie z VTOS. Pokiaľ vo svojej sťažnosti argumentoval snahou udržiavať kontakt so svojimi deťmi, tak podľa hodnotiacej správy ZVJS s nimi kontakt neudržiava (ten udržiava, aj to len telefonicky, s matkou/bratom/kamarátom, o kontaktnú návštevu ani nežiadal).

Sťažnostný súd síce dáva za pravdu obhajobe, že predošlé odsúdenia (samé o sebe) nemôžu byť dôvodom na zamietnutie žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z VTOS, no pohľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažnostný súd konštatuje, že ani neboli.

Už súdom prvého stupňa správne a dostatočne zistené skutočnosti neumožňujú ani sťažnostnému súdu (a to aj po zohľadnení sťažnostných námietok odsúdeného) urobiť záver, že odsúdený v aktuálnom čase „už dozrel“ v otázke splnenia podmienok zakotvených v § 66 Trestného zákona do možnosti aplikácie inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u jeho osoby. V zhode so závermi súdu prvého stupňa sťažnostný súd tak aktuálne nevidí naplnenie ani jednej z materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona u odsúdeného. Ak doterajší výkon aktuálneho trestu odňatia slobody u odsúdeného ešte nedocielil (predčasné) naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS v aktuálnom čase by tak na pleciah spoločnosti z pohľadu sťažnostného súdu kládlo neprimerané (a teda nedôvodne uložené) riziko znášania novej recidívy trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa odsúdeného (kedy ani prípadne uložený probačný dohľad nie je nepretržitou kontrolou nad správaním sa odsúdeného).

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený ne/bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach/návrhoch o podmienené prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že by pre záver o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody bolo možné mať pre súd dostatočný/rozumný/dôvodný predpoklad. Zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Vykonanou časťou trestu odňatia slobody podľa názoru sťažnostného súdu nebol účel trestu dosiaľ dosiahnutý a podľa názoru sťažnostného súdu s ohľadom na vyššie uvedené ako i v napadnutom uznesení skutočne vyčerpávajúco uvádzané okolnosti prejednávanej veci a osoby odsúdeného by v prípade podmieneného prepustenia odsúdeného z VTOS ani hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko novej recidívy neznižovalo do súdom akceptovateľnej miery (k tomu viď napr. bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025).

S ohľadom na uvedené, sťažnostný súd konštatuje, že odsúdený neuviedol také skutočnosti, a sťažnostný súd ani také nezistil, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok pre taký postup súdu docieliť zrušenie/zmenu napadnutého uznesenia a podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS.

Záverom však sťažnostný súd dodáva, že posúdenie naplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona sa výsostne vzťahuje na situáciu odsúdeného v tom ktorom aktuálnom čase a priestore. Ak súd prvého stupňa, ani sťažnostný súd toho času nevidia u odsúdeného naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (t. j. polepšenie sa a prognóza vedenia riadneho života v prípade pobytu na slobode), dané neznamena, že by v neskoršom čase odsúdený nemohol obe tieto podmienky naplniť v kvalite dostačujúcej pre súd na kladné rozhodnutie o jeho inej/dalšej žiadosti o podmienené prepustenie z VTOS (dané je však podmienené zistením správania sa/prejavovania sa odsúdeného počas ďalšieho VTOS, ktoré také kladné rozhodnutie súdu zdôvodní, čo je v rukách v podstate len samotného odsúdeného), ak vzhľadom na plánované zvyšné trvanie VTOS je taká ďalšia žiadosť podľa § 415 ods. 1 (druhá veta) Trestného poriadku vôbec možná.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.